

fig nøie med en Stemmeskerhed af 8, men har da ogsaa forment at burde fordre denne ikke alene med Hensyn til Hovedspørgsmaalet, om den Anklagedes Skyld, men ogsaa med Hensyn til Spørgsmaal om Tilstedeværelse af skjæpende Omstændigheder, som bevirke Forhøielse af den for en Forbrydelse i Almindelighed bestemte Straf, og for at de i § 220 ommeldte Spørgsmaal kunne besvares ugunstigt for den Anklagede, idet man har antaget, at de nævnte Spørgsmaal forsaavidt burde stilles ved Siden af Hovedspørgsmaalet, da deres Besvarelse faaer en betydelig Indflydelse paa Omfanget af den Anklagedes Skyld. Tilstedeværelsen af formildende Omstændigheder kan ganske vist udøve en lignende Indflydelse paa Bestemmelsen af den Anklagedes Skyld; men da dette kun kan stee i en for ham gunstig Retning, har man troet her at kunne indskrænke sig til simpel Stemmeskerhed, der ogsaa findes tilstrækkelig ved andre Spørgsmaal, som kunne fremsættes, f. Ex. de i § 221 nævnte. De samme Grunde, som lede til i visse Tilfælde at fordre en kvalificeret Stemmeskerhed, maa formentlig ogsaa bevirke, at Formandens Stemme ikke bliver den afgjørende i Tilfælde af Stemmelighed, men at den for Anklagede gunstigste Mening i saa Fald foretrakkes.

Næst at bemærke, at Ministeriet ikke har fundet tilstrækkelig Anledning til at optage § 256 af Hages Udkast, da en saadan Bemyndigelse let kunde misforstaaes af Rævningerne og bringe dem vigtige Forestillinger om deres egentlige Opgave, skal man endnu kun tilføie, at man har troet i § 233. ogsaa at burde give Overanklageren og den Anklagede og hans Forsvarer Ret til at andrage paa, at Mangler ved Rævningernes Erklæring afhjælpes, hvilket i og for sig synes at stemme med deres Stilling til Sagen og derhos maastee kan bidrage til at forebygge senere Anke til Høiesteret.

Den vigtige Bemyndigelse for Dommerne i Rævningeretten til at tilfidsætte Rævningernes Erklæring, ikke alene naar de antage, at Rævningerne urigtigen have erklæret den Anklagede for skyldig, men ogsaa naar de have erklæret ham skyldig i en Handling, som medfører større Straf end den, som er ham overbevist, og som

indeholdes i nærværende Udkast § 234 (Hages Udkast § 263), er i Principet billiget af Folketingets Udvalg. Man har troet, at en saadan Bestemmelse bør tages strax uden nogen foregaaende Forhandling, navnlig indent Rævningernes Erklæring bliver bekendt for den Anklagede, og uden nogen Angivelse af Grunde, der let kunde udøve en utilladelig Virkning paa den senere Forhandling, og det synes fremdeles at være naturligt, at et saa overordentligt Retsmiddel ikke kan bringes til Anvendelse mere end eengang i samme Sag. Man har ved Uffattelsen af denne § havt for Øie at tilveiebringe en Betyggelse mod, at nogen Anklaget sælbes uden tilstrækkeligt Bevis, men tillige troet at burde drage Omsorg for, at Betydningen af Rævningernes Erklæring ikke unødigen svækkes, og at den Uoverensstemmelse mellem de retslærde Dommere og Rævningerne, som finder Sted, fremtræder saa lidt stødende som muligt.

Idet Ministeriet iøvrigt ikke finder Anledning til nærmere at begrunde Indholdet af de tilbagestaaende §§ i nærværende Kapitel, skal man endnu kun tilføie, at man ikke har troet at burde optage Hages § 260, fordi de deromneldte Indsigelser formentlig ikke bør afgjøres af de Dommere, for hvilke Sagen er forhandlet, men gjøres til Gjenstand for Paaanke til Høiesteret, jfr. § 319, og at de nærmere Bestemmelser om Omkostninger og Straffe, der kunne idømmes Forhørsdommere, Sagførere og Andre, i nærværende Udkast ere behandlede senere, da disse Bestemmelser i Forhold til det, der er Hovedgjenstand for Loven, synes at være saadanne, der helst bør komme bagefter det Øvrige.

Kapitel 6.

Om Beviset i Straffesager.

Det er ved forrige Kapitel bemærket, at man har anseet det rettest at udsondre de Forskrifter, som gives angaaende Tilstedeligheden af visse Arter af Bevis, og angaaende den Vægt, som bør tillægges visse Bevismidler, i et særligt Kapitel. Disse Forskrifter skulle nu omhandles i nærværende Kapitel.

Folketingsudvalget har ikke ytret sig over de